

Prezidentas Tomas S. Monsonas

„Neapvilsiu tavęs ir nepaliksiu!“

Mūsų Dangiškasis Tėvas <...> žino, kad pasitikdami ir įveikdami išbandymus, kuriuos privalome pereiti, mes mokomės, augame ir stiprėjame.

Šį vakarą savo dienoraštyje įrašysiu: „Tai buvo viena labiausiai įkvepiančių sesijų iš visų visuotinių konferencijų, kuriose man teko būti. Viskas buvo labai didinga ir dvasinga.“

Broliai ir seserys, kai prieš pusmetį susitikome visuotinėje konferencijoje, mano mieloji žmona Francis gulėjo ligoninėje, nes prieš kelias dienas krisdama smarkiai susižeidė. Gegužę, po ilgų narsių pastangų įveikti sužeidimus, ji iškeliavo amžinybėn. Labai jos ilgiuosi. 1948 metų spalio 7 dieną mudu susituokėme Solt Leiko šventykloje. Rytoj būtų mūsų 65-osios vestuvių metinės. Ji buvo mano viso gyvenimo meilė, mano patikima ir artimiausia draugė. Pasakymas, kad jos ilgiuosi, tikrai neperteikia tikrųjų mano jausmų.

Ši konferencija pažymi 50 metų nuo to laiko, kai Prezidentas Deividas O. Makėjus pašaukė mane į Dvylikos Apaštalų Kvorumą. Per visus tuos metus jaučiau visišką ir visapusišką

mano mielos bendražygės palaikymą. Ji begalę kartų aukojosi, kad galėčiau vykdyti savo pašaukimą. Niekada negirdėjau jos skundžiantis, nors man dažnai tekdavo palikti ją, mūsų vaikus ir išvykti kelioms dienoms ar net kelioms savaitėms. Ji buvo tikras angelas, tikrai.

Noriu išreikšti savo ir savo šeimos padėką už nepaprastą meilės mums išliejimą po Francis mirties. Gavome šimtus atvirukų iš viso pasaulio, kuriuose buvo reiškiamas susižavėjimas ja ir užuojauta mūsų šeimai. Sulaukėme daugybės nuostabių gėlių puokščių. Esame dėkingi už begalę aukų, kurios į Bažnyčios bendrąjį misionierių fondą buvo paaukotos jos vardu. Visų jos paliktųjų vardu reiškiu gilią padėką už tai, kaip maloniai ir širdingai išreiškėte savo meilę.

Šiuo jausmingu išsiskyrimo metu mane labiausiai guodė mano liudijimas apie Jėzaus Kristaus Evangeliją ir žinojimas, kad mano brangioji Francis vis dėlto gyvena. Žinau, kad

mūsų išsiskyrimas tėra laikinas. Dievo namuose esame užantspauduoti žmogaus, turinčio įgaliojimą surišti tiek žemėje, tiek ir danguje. Žinau, kad vieną dieną mes vėl susitikime ir daugiau niekada neišsiskirsime. Būtent šis žinojimas mane labai palaiko.

Broliai ir seserys, nesuklysim teigdami, kad dar negyveno toks žmogus, kuris nebūtų patyręs kančios ar liūdesio, o žmonijos istorijoje nebuvo tokio laikmečio, kad nebūtų buvę didelės sumaištys ar vargo.

Kai gyvenimo kelyje patiriame didelę nelaimę, kyla pagunda paklausti: „Kodėl man?“ Kartais tunelio gale nesimato šviesos, nesimato aušros, kuri išsklaidytų nakties tamsą. Jaučiamės apimti nevilties dėl sudužusių svajū ir sielvarto dėl žlugusių vilčių. Tada pritariame bibliniam maldavimui: „Ar nėra balzamo Gileade?“¹ Jaučiamės apmėsti, sielvarto sugniuždyti ir vieniši. Į savo asmenines negandas esame linkę žiūrėti pro iškreiptą pesimizmo prizmę. Ieškodami savo problemų sprendimų tampame nekantrūs ir pamirštame, kad dažnai reikia dangiškos dorybės – kantrybės.

Patiriami sunkumai yra tikrasis mūsų sugebėjimo išverti išbandymas. Kiekvienam iš mūsų belieka atsakyti į šį esminį klausimą: ar pasiduosiu, ar eisiu iki galo? Kai kurie pasiduoda, nes mano, kad nepajėgs įveikti sunkumų. Ėjimas iki galo taip pat reiškia ištvėrimą iki pačios gyvenimo pabaigos.

Apmąstydami visus mus galinčius užklupti įvykius, kartu su senovės Jobu galime pasakyti: „Iš tikrųjų žmogus gimsta vargti.“² Jobas buvo „be priekaištų ir doras“ žmogus,

„dievobaimingas ir besišalinantis pikta“.³ Teisiam ir pasiturinčiam Jobui teko susidurti su išbandymu, kuris galėjo sugniuždyti kiekvieną. Netekęs turtų, paniekintas draugų, varginamas kančių, sukrėstas šeimos praradimo, jis išgirdo patarimą: „Keik Dievą ir mirk!“⁴ Jis atsispyrė tokiam gundymui ir iš pačių savo kilnios sielos gelmių pareiškė:

„Štai net dabar mano liudytojas yra danguje; tas, kuris laiduoja už mane, yra aukštynėse.“⁵

„Aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas.“⁶

Jobas išlaikė tikėjimą. Ar ir mes taip pasielgsime, kai susidursime su savo iššūkiiais?

Kai kyla pagunda manyti, kad mums per daug gyvenimo smūgių, nepamirškime, kad kiti praėjo tą kelią, ištvėrė ir tada nugalėjo.

Šiame laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje Bažnyčios istorija yra kupina pasakojimų apie žmones, kurie, kad ir kaip sunku buvo, vis tiek liko nepajudinami ir nenusiminė. Kodėl? Todėl, kad Jėzaus Kristaus Evangeliją jie pavertė savo gyvenimo ašimi. Būtent tai mus trauks pirmyn, kad ir kas mus ištiktų. Nors ir toliau patirsime sunkių iššūkių, tačiau sugebėsime juos pasitikti, atremti ir galiausiai nugalėti.

Nuo skausmo lovos, nuo ašaromis permirkusios pagalvės dangun mus pakylės šis dieviškas patikinimas ir brangus pažadas: „Neapvilsiu tavęs ir nepaliksiu!“⁷ Tai neįkainojama paguoda.

Keliaudamas po visą platųjį pasaulį ir vykdydamas savo pašaukimo pareigas sužinojau daug dalykų, įskaitant tai, kad liūdesys ir sielvartas yra visuotinis reiškinys. Negaliu net pradėti matuoti visos tos širdgėlos ir sielvarto, kurį regėjau lankydamasis pas širdgėlos apimtus, pasiligojusius, besiskiriančius, vargstančius su savo paklydėliu sūnumi ar dukterimi ar kenčiančius nuo nuodėmės padarinių žmones. Šis sąrašas gali tęstis ir tęstis, nes mus gali ištikti visokiausios problemos. Sunku išskirti tik vieną

pavyzdį, tačiau kaskart pagalvojęs apie iššūkius, vis prisimenu brolių Bremsą, vieną mano paauglystės laikų Sekmadieninės mokyklos mokytoją. Jis buvo ištikimas Bažnyčios narys, auksinės širdies žmogus. Jis su žmona Sedi turėjo aštuonis vaikus, kurių dauguma buvo to paties amžiaus, kaip ir mūsų šeimoje.

Kai mudu su Francis susituokę išsikėlėme iš tos apylinkės, brolių ir seserį Bremsus bei jų šeimos narius matydavome vestuvėse ir laidotuvėse bei apylinkės susitikimuose.

1968 m. brolis Bremsas neteko savo žmonos Sedi. Bėgant metams mirė du iš jo aštuonių vaikų.

Vieną dieną, prieš beveik 13 metų, man paskambino vyriausia brolio Bremso anūkė. Ji paaiškino, kad jos seneliui sukako 105-eri metai. Ji pasakė: „Jis gyvena nedideliuose senelių slaugos namuose, bet kiekvieną sekmadienį ten susitinka su visa savo šeima ir moko Evangelijos.“ Ji tęsė: „Praeitą sekmadienį senelis mums pranešė: „Branגיעji mano, šią savaitę ketinu mirti. Prašau, paskambinkite Tomiui Monsonui. Jis žinos, ką daryti.“

Jau kitą vakarą aplankiau brolių Bremsą. Buvau ilgokai jo nematęs. Negalėjau jam nieko pasakyti, nes jis nebegirdėjo. Negalėjau ir parašyti, kad jis perskaitytų, nes jis nebematė. Man pasakė, kad šeimos nariai su juo bendraudavo suimdami jo dešinės rankos pirštą ir kairės jo rankos delne išvedžiodami lankytojo vardą. Visa kita jam buvo pranešama taip pat. Aš taip ir padariau: suėmiau jo pirštą ir parašiau T O M I S M O N S O N A S, nes taip jis visuomet mane vadino. Brolis Bremsas labai pradžiugo ir suėmęs mano rankas uždėjo sau ant galvos. Supratau, kad jis troško gauti kunigystės palaiminimą. Prie manęs prisijungė mane atvežęs vairuotojas, uždėjome savo rankas broliui Bremso ant galvos ir suteikėme trokštamą palaiminimą. Po to iš jo nereginių akių pasruvo ašaros. Jis dėkodamas sugriebė mūsų rankas. Nors jis negirdėjo mūsų sakomo palaiminimo, bet

stipriai jautėme Dvasią, tad tikiu, jog jam buvo duota žinoti, kad jam buvo suteiktas reikiamas palaiminimas. Šis mielas žmogus negalėjo matyti. Negalėjo girdėti. Dieną ir naktį jis buvo uždarytas mažame senelių slaugos namų kambarėlyje. Bet šypsena jo veide ir jo pasakyti žodžiai palietė mano širdį. Jis pasakė: „Ačiū, mano Dangiškasis Tėvas man toks geras.“

Tą savaitę, kaip ir numatė brolis Bremsas, jis mirė. Jis niekada negalvojo, ko jam trūksta; atvirksčiai – jis visuomet buvo labai dėkingas už gausybę palaiminimų.

Mūsų Dangiškasis Tėvas, kuris gausiai parūpina mums tai, kuomet galėtume mėgautis, taip pat žino, kad pasitinkami ir įveikdami išbandymus, kuriuos privalome pereiti, mes mokomės, augame ir stiprėjame. Žinome, kad ateis metas, kai patirsime širdį veriantį sielvartą, kai gedėsime ir kai būsime bandomi, kiek galime pakelti. Tačiau tokie sunkumai suteikia galimybę keistis į gerą, pertvarkyti savo gyvenimus pagal Dangiškojo Tėvo mokymus ir tapti kitokiems, nei buvome – geresniems, supratingesniems, labiau užjaučiantiems ir su stipresniais liudijimais.

Tai turėtų būti mūsų tikslas – nenuleisti rankų ir išverti; ir taip pat, einant pro džiaugsmo saulėkaitą ir sielvarto šaltį – tapti labiau dvasiškai išgrynintiems. Jei nereikėtų įveikti iššūkių ar išspręsti problemų, tai liktume tokie, kokie esame – mažai ar visiškai nepažengę link mūsų tikslo – amžinojo gyvenimo. Vienas poetas labai panašią mintį išreiškė tokiais žodžiais:

*Mediena gera neužauga lengvai –
Stiprybę jos ugdo nuožmūs
veiksniai.
Šviesa kai aukščiau, medžiai auga
aukštesni,
Kai audros stipresnės, jie taps
stipresni.
Nuo saulės ir šalčio, nuo sniego,
lietaus
Ir medžiai, ir žmonės stiprybės
įgaus.⁸*

Tik Mokytojas težino, kokie dideli mūsų išbandymai, skausmai ir kančios. Jis vienintelis negandų metu gali suteikti amžiną ramybę. Tik Jis gali paliesti mūsų iškankintas sielas Savo guodžiančiu žodžiu:

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.

Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“⁹

Jis yra su mumis tiek geriausiai, tiek blogiausiai laikais. Jis pažadėjo, jog tai niekada nesikeis.

Mano broliai ir seserys, įsipareigokime mūsų Dangiškajam Tėvui taip, kad bėgant metams ar ištikus gyvenimo krizėms tas įsipareigojimas neatslūgtų. Neturėtų būti taip, kad mums reikėtų patirti sunkumus, idant prisimintume Jį; neturėtų būti taip, jog dėl netikėjimo ir nepsitikėjimo Juo būtume verčiami nusižeminti.

Visada stenkimės būti arti savo Dangiškojo Tėvo. Kad taip būtų, turime kasdien Jam melstis ir Jo klausytis. Tikrai Jo „kas valandą mums reik“ – ar tai būtų saulėta, ar lietinga valanda. Tegul mūsų nuolatinis šūkis būna Jo pažadas: „Neapvilsiu tavęs ir nepaliksiu!“¹⁰

Visa savo sielos stiprybe liudiju, kad Dievas yra gyvas ir mus myli, kad Jo Viengimis Sūnus gyveno ir mirė dėl mūsų ir kad Jėzaus Kristaus Evangelija yra toji skvarbi šviesa, kuri peršviečia mūsų gyvenimo tamsą. Kad taip būtų visada – to meldžiu šventuoju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Jeremijo 8:22.
2. Jobo 5:7.
3. Jobo 1:1.
4. Jobo 2:9.
5. Jobo 16:19.
6. Jobo 19:25.
7. Jozuės 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber,” in Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), 23.
9. Mato 11:28–30.
10. Jozuės 1:5.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį bus skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite rengti iš vienos ar daugiau pastarosios visuotinės konferencijos kalbų (žr. toliau pridėtą lentelę). Kurias kalbas naudoti gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie šią atsakomybę gali pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, jog svarbu, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtų mėnesio sekmadienių pamokų dalyvius skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas įvykusios visuotinės konferencijos kalbų leidinį.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis pagal šias kalbas

Melskitės, kad studijuojant ir

mokant pagal šias kalbas su jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją taip, kaip to buvo mokoma pastarojoje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Nagrinėkite kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, atitinkančių klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

Sudarykite planą, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Į planą įtraukite klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalbose ieškoti principų ir doktrinų.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, potyriais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI, KADA VEDAMOS PAMOKOS	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2013 m. spalio – 2014 m. balandis	2013 m. spalio visuotinės konferencijos kalbos *
2014 m. balandis – 2014 m. spalio	2014 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbos *

** Balandžio ir spalio ketvirto sekmadienio pamokoms kalbos gali būti parenkamos iš ankstesnės arba iš pastarosios konferencijos. Šias kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti adresu conference.lds.org.*

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Ateikite, prisijunkite prie mūsų

Nepriklausomai nuo jūsų aplinkybių, asmeninės istorijos ar liudijimo stiprumo jūsų vieta – šioje Bažnyčioje.

Kartą žmogus susapnavo esąs didelėje salėje, kur susirinko visos pasaulio religijos. Jis pamatė, kad kiekvienoje religijoje yra daug dalykų, kurie jam pasirodė pageidautini ir vertingi.

Jis sutiko malonią porą, atstovaujančią Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia, ir paklausė: „Ko *jūs* reikalaujate iš savo narių?“

Jie atsakė: „Mes nieko nereikalaujame. Bet *Viešpatys* mus prašo pašvęsti viską.“

Tada pora paaiškino apie Bažnyčios pašaukimus, namų ir lankomąjį mokymą, nuolatinę misionierišką tarnystę, kassavaitinius šeimos vakarus, šventyklos darbą, gerovės ir humanitarinę tarnystę bei pavedimus mokyti.

Žmogus paklausė: „Ar jūs mokate žmonėms už visą šį darbą?“

„Oi, ne, – paaiškino pora, – jie savanoriškai aukoja savo laiką.“

Be to, kas šeši mėnesiai, – tęsė pora, – mūsų Bažnyčios nariai savaitgalį praleidžia tiesiogiai ar per

transliaciją klausydami 10 valandų visuotinės konferencijos kalbų.“

„Dešimt valandų žmonės kalba? – stebėjosi žmogus. – O kiek trunka jūsų kassavaitinės bažnyčios pamaldos?“

„Tris valandas kiekvieną sekmadienį!“

„Oho, – nusistebėjo žmogus, – ar jūsų bažnyčios nariai iš tikrųjų daro tai, ką pasakojote?“

„Daro tai ir dar daugiau. Dar nepamatinėjome šeimos istorijos darbo, jaunimo stovyklų, dvasinių valandėlių, Raštų studijavimo, vadovų mokymo, kassavaitinių jaunimo veiklų, ankstyvo ryto seminarijos, Bažnyčios pastatų priežiūros ir, žinoma, Viešpaties sveikatos įstatymo, kartą per mėnesį pasninkavimo vargšų labui ir dešimtinės.“

Žmogus tarė: „Aš sutrikęs. Kaip gali kas nors norėti prisijungti prie tokios bažnyčios?“

Pora nusišypsojo ir atsakė: „Tikėjomės, kad paklausite.“

Kaip gali kas nors norėti prisijungti prie tokios bažnyčios?

Tuo metu, kai visame pasaulyje daugelio bažnyčių narių skaičius žymiai mažėja, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia – nors palyginti nedidelė – yra viena iš greičiausiai augančių bažnyčių pasaulyje. 2013 m. rugsėjo mėnesio duomenimis Bažnyčioje yra daugiau kaip 15 milijonų narių visame pasaulyje.

Taip yra dėl daugelio priežasčių, bet paminėsiu tik kelias.

Gelbėtojo Bažnyčia

Pirmiausia, šią Bažnyčią mūsų laikais atkūrė pats Jėzus Kristus. Čia jūs rasite įgaliojimą veikti Jo vardu – krikštyti, kad būtų atleistos nuodėmės, suteikti Šventosios Dvasios dovaną ir užantspauduoti žemėje ir danguje.¹

Žmonės, kurie prisijungia prie šios Bažnyčios, myli Gelbėtoją Jėzų Kristų ir nori sekti Juo. Jie džiaugiasi žinia, jog Dievas vėl kalba žmonijai. Priėmę šventas kunigystės apeigas ir sudarę sandoras su Dievu, jie gali jausti Jo galią savo gyvenime.² Įžengę į šventą šventyklą jie jaučia, kad yra Jo akivaizdoje. Skaitydami Šventuosius Raštus ir gyvendami pagal Dievo pranašų mokymus jie artinasi prie savo mylimojo Gelbėtojo.³

Aktyvus tikėjimas

Antra, Bažnyčia teikia galimybių daryti gera.

Tikėti Dievą yra pagirtina, bet dauguma žmonių nori daryti daugiau, nei vien klausyti įkvepiančių pamokslų ar „svajot palaimas, kur laukia aukštai“.⁴ Jie nori praktiškai panaudoti savo tikėjimą. Jie nori pasiraizoti rankoves

ir aktyviai darbuotis šio didžio reikalo labui.

Būtent tai atsitinka, kai jie prisijungia prie mūsų – jie turi daugybę galimybių savo talentus, užuojautą ir laiką paversti gerais darbais. Kadangi viso pasaulio bendruomenė neturime apmokamos vietinės dvasininkijos, tarnavimo darbą nariai atlieka patys. Jie pašaukiami įkvėpimu. Kartais pasisiūlome savanoriais; kartais mus *paprašo* būti „savanoriais“. Pavedimus laikome ne našta, o galimybėmis vykdyti džiugiai sudarytas sandoras tarnauti Dievui ir Jo vaikams.

Nuostabūs palaiminimai

Trečia, žmonės prisijungia prie Bažnyčios dėl to, kad mokinystės kelias veda prie nuostabių palaiminimų.

Krikštą laikome pradiniu savo mokinystės kelionės tašku. Mūsų kasdienis bendravimas su Jėzumi Kristumi veda prie ramybės ir prasmingumo šiame gyvenime ir nuostabaus džiaugsmo bei amžinojo išgelbėjimo ateinančiame pasaulyje.

Tie, kurie ištikimai eina šiuo keliu, išvengia daugelio spąstų, sielvartų ir apgailstavimų.

Alkstantieji dvasingumo ir teismo čia ras didžius pažinimo lobius.

Kenčiantieji ir sielvartaujantieji čia ras gydymą.

Slegiami nuodėmių ras atleidimą, laisvę ir ramybę.

Tiems, kurie išeina

Tiesos paieškos milijonus žmonių atvedė į Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Tačiau yra ir tokių, kurie palieka Bažnyčią, kurią kadaise mylėjo.

Kas nors gali paklausti: „Jei Evangelija tokia nuostabi, tai kodėl žmonės išeina?“

Kartais manome, jog tai atsitinka dėl to, kad jie įsižeidė, tingėjo ar nusidėjo. Bet tai ne taip paprasta. Iš tikrųjų nėra vienos priežasties, kuri paaiškintų įvairias situacijas.

Kai kuriuos mūsų brangius narius

ilgus metus kamuoja klausimas, ar jie turėtų atsiskirti nuo Bažnyčios.

Šioje Bažnyčioje, kurioje labai gerbiama asmeninė valios laisvė; Bažnyčioje, kuri atkurta per jaunuolį, uždavusį klausimus ir siekusį atsakymų, gerbiame tuos, kurie nuoširdžiai ieško tiesos. Labai skaudu, kada jų kelias juos nuveda nuo mūsų mylimos Bažnyčios ir rastos tiesos, bet mes gerbiame jų teisę garbinti Visagalį Dievą taip, kaip jiems liepia sąžinė, nes ir patys reikalaujame tokios privilegijos.⁵

Neatsakyti klausimai

Kai kuriuos kamuoja klausimai dėl to, kas buvo padaryta ar pasakyta praeityje. Atvirai pripažįstame, kad per beveik 200 Bažnyčios istorijos metų tarp nuolatinių įkvėptų, garbingų ir dieviškų įvykių pasitaikė ir žodžių ar poelgių, galinčių kelti žmonėms klausimų.

Kartais klausimai kyla dėl to, kad paprasčiausiai neturime visos informacijos ir tiesiog turime būti šiek tiek kantresni. Kai galiausiai bus žinoma visa tiesa, tai, kas mums buvo nesuprantama, taps visiškai aišku.

Kartais skiriasi nuomonės, ką tie „faktai“ reiškia iš tikrųjų. Klausimas, kuris vieniems sukelia abejones, nuodugnai ji ištyrus, kitiems sustiprina tikėjimą.

Netobulų žmonių klaidos

Kalbant visiškai atvirai, buvo atvejų, kada Bažnyčios nariai ir vadovai paprasčiausiai suklydavo. Buvo žodžių ar poelgių, nesuderinamų su mūsų vertybėmis, principais ar doktrina.

Manau, kad Bažnyčia gali būti tobula tik tuo atveju, jeigu jai vadovauja tobulos esybės. Dievas yra tobulas ir Jo doktrina tyra. Bet Jis veikia per mus – netobulus savo vaikus, o netobuli žmonės klysta.

Tituliniame Mormono Knygos puslapyje rašoma: „Ir dabar, jei yra klaidų, tai yra žmonių klaidos;

todėl nesmerkite Dievo dalykų, kad būtumėte pripažinti be dėmės prieš Kristaus teismo krasę.“⁶

Taip visada buvo ir bus iki tobulos dienos, kada pats Kristus asmeniškai valdys žemėje.

Gaila, kad kai kurie suklypo dėl žmonių klaidų. Bet nepaisant to, amžina sugrąžintosios Evangelijos tiesa, esanti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, nublanko, nesumenko ir nesužlugo.

Kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalas ir tas, kuris yra matęs, kaip tariasi ir veikia ši Bažnyčia, iškilmingai liudiju, kad visi šiai Bažnyčiai ar jos nariams svarbūs sprendimai priimami nuoširdžiai siekiant įkvėpimo, vadovavimo ir patvirtinimo iš mūsų Amžinojo Tėvo. Tai yra Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Dievas neleis Savo Bažnyčiai nukrypti nuo jai nurodyto kurso ar neįvykdyti savo dieviškos paskirties.

Jūsų vieta – čia

Tiems, kurie atsiskyrė nuo Bažnyčios, sakau: mano brangūs draugai, vis tik jūsų vieta – čia.

Ateikite ir pridėkite savo talentus, dovanas bei pastangas prie mūsų. Visi nuo to tapsime geresniais žmonėmis.

Kai kurie gali paklausti: „O kaip dėl mano abejonių?“

Kelti klausimus yra natūralu – iš nuoširdaus klausimo sėklelės dažnai išauga ir subręsta didžiulis supratimo medis. Nedaug yra Bažnyčioje narių, kurie kada nors nebūtų sprendę rimtų ir delikačių klausimų. Vienas iš Bažnyčios tikslų yra puoselėti ir kultivuoti tikėjimo sėklą – kartais net smėlingoje abejonių ir netikrumo dirvoje. Tikėti reiškia viltis to, kas nematoma, bet tikra.⁷

Todėl, mano brangūs broliai ir seserys, brangūs draugai, prašau, prieš suabejodami tikėjimu, pirma suabejokite savo abejonėmis.⁸ Niekada neturime leisti abejonei mus pavergti ir atskirti nuo Dievo meilės, ramybės

ir dovanų, ateinančių per tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Kai kurie gali sakyti: „Aš tiesiog nepritampu prie Bažnyčios žmonių.“

Jei galėtumėte pažvelgti į mūsų širdis, galbūt pamatytumėte, kad pritampate geriau, nei manote. Galbūt nustebtumėte pamatę, kad mūsų troškimai, siekiai ir viltys panašūs į jūsų. Jūsų praeitis ar auklėjimas gali atrodyti kitokie nei daugelio pastarųjų dienų šventųjų, bet tai gali būti palaiminimas. Broliai ir seserys, brangūs draugai, mums reikia jūsų unikalių talentų ir pažiūrų. Asmenybių ir tautų įvairovė visame pasaulyje yra šios Bažnyčios stiprybė.

Kai kurie gali sakyti: „Nemanau, kad galėčiau laikytis jūsų standartų.“

Tai viena svarbiausių priežasčių ateiti! Bažnyčia yra skirta puoselėti netobulus, klumpančius ir išsekusius. Joje pilna žmonių, kurie visa širdimi trokšta laikytis įsakymų, nors jiems tai dar ne visai pavyko.

Kai kurie gali sakyti: „Pažįstu jūsų Bažnyčios nari, kuris veidmainiauja. Niekada neprisijungsiu prie bažnyčios, kurioje yra tokių narių.“

Jei veidmainiu vadinatė žmogų, kuriam nepavyksta tobulai laikytis to, kuo jis tiki, tada mes visi veidmainiai. Nė vienas iš mūsų nesame toks panašus į Kristų, koks turėtume būti. Bet mes karštai trokštame nugalėti savo ydas ir polinkį nusidėti. Padedami Jėzaus Kristaus Apmokėjimo, mes visa širdimi ir siela trokštame tapti geresni.

Jei to trokštate, tada nepriklausomai nuo jūsų aplinkybių, asmeninės istorijos ar liudijimo stiprumo jūsų vieta – šioje Bažnyčioje. Ateikite, prisijunkite prie mūsų!

Ateikite, prisijunkite prie mūsų!

Nepaisant žmogiškų netobulumų, esu tikras, jog tarp šios Bažnyčios narių rasite gražiausių sielų, kokios tik yra pasaulyje. Atrodo, kad Jėzaus Kristaus Bažnyčia traukia gerus, rūpestingus, sąžiningus ir darbščius.

Jei tikėsitės čia rasti tobulų žmonių, nusivilsite. Bet jei ieškote tyros Kristaus doktrinos, Dievo žodžio, „kuris gydo sužeistą sielą“⁹, ir šventosios Dvasios šventinančios įtakos, čia tai rasite. Šiame blėstančio tikėjimo laikotarpyje, laikotarpyje, kai tiek daug žmonių jaučiasi nutolę nuo Dievo meilės, čia rasite žmones, kurie trokšta pažinti Gelbėtoją ir artintis prie Jo tarnaudami Dievui ir artimui taip, kaip ir jūs. Ateikite, prisijunkite prie mūsų!

Ar ir jūs pasitrauksite?

Prisimenu Gelbėtojo gyvenimo laikotarpį, kai daugelis Jį paliko.¹⁰ Jėzus paklausė savo dvylikos mokinių:

„Ar ir jūs pasitrauksite?“

Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.“¹¹

Kartais ir mums tenka atsakyti į tą klausimą. Ar ir mes pasitrauksime? Ar

kaip Petras, tvirtai laikysimės amžinojo gyvenimo žodžių?

Jei ieškote tiesos, prasmės ir būdo paversti tikėjimą darbais; jei ieškote savo vietos, ateikite, prisijunkite prie mūsų!

Jei esate palikę tikėjimą, kurį kadaise priėmėte, sugrįžkite. Prisijunkite prie mūsų!

Jei jaučiate pagundą pasitraukti, dar pasilikite. Jūsų vieta – čia.

Visus, kurie girdi ar skaito šiuos žodžius, prašau, ateikite, prisijunkite prie mūsų. Atsiliepkite į švelnaus Kristaus kvietimą. Paimkite savo kryžių ir sekite Juo.¹²

Ateikite, prisijunkite prie mūsų! Nes čia rasite tai, kas brangiau už viską.

Liudiju, kad čia rasite amžinojo gyvenimo žodžius, palaiminto išpirkimo pažadą, kelią į ramybę ir laimę.

Karštai meldžiu, kad tiesos paieškos sukeltų jūsų širdyje troškimą ateiti ir prisijungti prie mūsų. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Mato 16:18–19; Helamano 10:7.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:20.
3. Žr. 2 Nefio 33:10.
4. Žr. „Have I Done Any Good?“ *Hymns*, no. 223.
5. Žr. Tikėjimo Teiginiai 1:11.
6. Titulinis Mormono Knygos puslapis; žr. Mormono 8:17.
7. Žr. Hebrajams 11:1; Almos 32:21.
8. Žr. F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23.
9. Jokūbo knygos 2:8.
10. Žr. Jono 6:66.
11. Jono 6:67–68.
12. Žr. Mato 16:24.